

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

PÁTÁ SEKCE

VĚC RODINNÁ ZÁLOŽNA, SPOŘITELNÍ A ÚVĚRNÍ DRUŽSTVO, A OSTATNÍ proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 74152/01)

ROZSUDEK
(ve věci samé)

ŠTRASBURK

9. prosince 2010

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Rozsudek je v autentickém francouzském znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC (www.echr.coe.int). Pořízený úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.

Ve věci Rodinná záložna, spořitelní a úvěrní družstvo, a ostatní proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení

Peer Lorenzen, *předseda,*

Renate Jaeger,

Karel Jungwiert,

Rait Maruste,

Mark Villiger,

Isabelle Berro-Lefèvre,

Zdravka Kalaydjieva, *soudci,*

a Claudia Westerdiek, *tajemnice sekce,*

po poradě konané dne 16. listopadu 2010,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 74152/01) směřující proti České republice, kterou dne 14. září 2001 podalo k Soudu na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) několik stěžovatelů. První stěžovatelka, Rodinná záložna, spořitelní a úvěrní družstvo, je českým spořitelním a úvěrním družstvem (dále jen „stěžovatelka“) se sídlem v Moravských Budějovicích. Druhý stěžovatel, pan Drahošlav Honek, se narodil v roce 1956. Třetí stěžovatel, pan Jiří Halberštát, se narodil v roce 1943. Čtvrtý stěžovatel, pan Václav Vaněrka, se narodil v roce 1953. Pátý stěžovatel, pan Jan Živný, se narodil v roce 1946. Čtyři posledně jmenovaní stěžovatelé, občané České republiky, jsou členy stěžovatelky a rovněž členy jejich statutárních a kontrolních orgánů, a to představenstva a kontrolní komise. Před Soudem všechny stěžovatele zastupuje pan M. Nespala, advokát působící v Praze.

Vládu žalovaného státu zastupuje její zmocněnec, pan V. A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

2. S odvoláním na článek 1 Protokolu č. 1 a články 6 a 13 Úmluvy stěžovatelé zejména namítají, že došlo k neoprávněnému zásahu do jejich majetkových práv, a napadají neexistenci účinného vnitrostátního právního prostředku nápravy, který by jim umožnil bránit se proti takovému zásahu.

3. Rozhodnutím ze dne 31. ledna 2006 Soud prohlásil námitku uplatněnou čtyřmi stěžovateli-fyzickými osobami na základě článku 6 odst. 1 Úmluvy za nepřijatelnou. Současně Soud rozhodl, že společně s odůvodněností stížnosti projedná i otázku postavení stěžovatelů-fyzických osob jakožto obětí porušení Úmluvy a v ostatním prohlásil stížnost za přijatelnou.

4. Stěžovatelé i vláda předložili doplňující písemná stanoviska k odůvodněnosti stížnosti (článek 59 odst. 1 jednacího řádu).

SKUTKOVÝ STAV

I. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI PŘÍPADU

5. V období od 20. srpna 1998 do 21. září 1998 provedl Úřad pro dohled nad družstevními záložnami („Úřad“) kontrolu činností a situace stěžovatelky. K otázce, zda stěžovatelka postupovala v souladu s předmětem své činnosti, Úřad ve své zprávě ze dne 20. srpna 1998 uvedl, že k této otázce „nemá kontrolní skupina připomínky“.

6. Dne 7. listopadu 1999 Úřad na základě žádosti předsedy představenstva, který mu oznámil, že stěžovatelka porušuje ustanovení § 11 zákona o spořitelních a úvěrních družstvech (zákon č. 87/1995 Sb.), družstvu zakázal, aby pokračovalo v některých svých činnostech po dobu 14 dnů, a to počínaje dnem 8. listopadu 1999. Toto rozhodnutí bylo založeno na § 28 odst. 3 písm. b) zákona č. 87/1995 Sb., který Úřad opravňuje, aby ve vztahu k družstevní záložně vyslovil omezení nebo zákaz některých činností až na 60 dnů.

7. Dne 18. listopadu a 3. prosince 1999 Úřad tento zákaz obnovil na další dvě období v délce 14 dnů (tedy do 19. prosince 1999), a to v souladu s ustanovením § 28 odst. 4 zákona č. 87/1995 Sb., které zejména stanoví, že jestliže nebylo uložením opatření podle § 28 odst. 3 dosaženo nápravy, může Úřad takové opatření uložit opakovaně.

8. Dne 16. prosince 1999 Úřad výše uvedená opatření rozšířil tak, že zakázal stěžovatelce pokračovat v činnostech uvedených v § 3 odst. 2 písm. f) zákona č. 87/1995 Sb., tj. zakládat právnické osoby, jejichž členy jsou výlučně družstevní záložny nebo obce, nebo být členem těchto právnických osob. Toto opatření zůstalo v platnosti až do dne 13. ledna 2000, kdy bylo prodlouženo o 14 dnů, tedy do dne 28. ledna 2000.

9. O dalších pěti prodlouženích tohoto opatření bylo rozhodnuto dne 27. ledna, 10. a 29. února, 27. března a 27. dubna 2000. Poslední z nich uplynulo dne 15. května 2000.

10. Dne 17. května 2000 zakázal Úřad stěžovatelce podle § 28 odst. 1 písm. b) a § 28 odst. 12 zákona č. 87/1995 Sb., který byl mezitím novelizován, pokračovat v jejích činnostech, a to včetně nakládání s vklady členů družstevní záložny, v období ode dne 18. května do dne 6. června 2000. Na základě těchto dvou ustanovení byl Úřad oprávněn rozhodnout o omezení nebo zákazu činností družstevní záložny až na 120 dnů, zejména o zákazu dispozice s vklady členů družstva, pokud zjistil nedostatky v činnosti družstevní záložny. Jestliže nebylo těmito opatřeními dosaženo nápravy, mohl Úřad tato opatření dále prodloužit nebo uložit jiné opatření stanovené zákonem č. 87/1995 Sb.

11. Dne 1. června 2000 rozhodl Úřad na základě ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 87/1995 Sb. o zavedení nucené správy z důvodu závažných nedostatků ve správě stěžovatelky. Úřad zejména konstatoval:

„Dne 15. února 1999 [stěžovatelka] uzavřela se společností RZ Commerce, s. r. o., (...) smlouvu o spolupráci (...). [Stěžovatelka] je výlučným vlastníkem společnosti RZ Commerce, s. r. o. Předmětem této smlouvy (...) je zejména závazek [stěžovatelky] poskytnout RZ Commerce, s. r. o., částku v celkové výši 25 000 000 [korun českých (Kč)] jako zálohu na zvýšení základního jmění této společnosti (...). Nová výše základního jmění 55 000 000 Kč byla zapsána do obchodního rejstříku dne 13. srpna 1999. Předtím, než [stěžovatelka] jakožto jediný společník RZ Commerce, s. r. o. rozhodla o zvýšení základního jmění této společnosti, poskytla jí na základě smlouvy o spolupráci další finanční částky v celkové výši 25 000 000 Kč (...). [Stěžovatelka tak] poskytla půjčky ve smyslu (...) občanského zákoníku.

Poskytnutím půjček společnosti RZ Commerce, s. r. o. [stěžovatelka] porušila ustanovení § 1 odst. 6 [zákonu č. 87/1995 Sb.], které stanoví, že spořitelní a úvěrní družstvo je oprávněno vykonávat

pouze stanovené činnosti (...). Z ustanovení § 3 [zákona č. 87/1995 Sb.] vyplývá, že spořitelní a úvěrní družstvo není oprávněno poskytovat půjčky právnickým osobám.

Podle § 28 odst. 3 [zákona č. 87/1995 Sb.] se nedostatkem v činnosti rozumí rovněž porušení zákona, právních předpisů vydaných podle [zákona č. 87/1995 Sb.] a rozhodnutí Úřadu. Podle téhož ustanovení se spořitelní a úvěrní družstvo dopustí pochybení, jestliže provádí obchody způsobem, který poškozuje nebo může poškodit zájmy jejích vkladatelů a členů nebo ohrožuje bezpečnost a stabilitu družstevní záložny.¹

12. Úřad rovněž podotkl, že stěžovatelka uzavřela tři kupní smlouvy, na jejichž základě nabyla do vlastnictví několik nemovitostí s úmyslem je dále prodat nebo poskytovat ubytovací služby. Stěžovatelka však v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 87/1995 Sb., podle kterého je družstevní záložna oprávněna nabývat majetek výlučně za účelem zajištění svých činností, předmětný majetek pro zajištění svých činností nevyužívala. Úřad dále uvedl:

„Dne 30. prosince 1998 [stěžovatelka] uzavřela se společností Campell Finance, a. s., (...) smlouvu o postoupení pohledávky. Uzavření této smlouvy úzce souvisí s rozhodnutím [stěžovatelky] jako jediného akcionáře společnosti Campell Finance, a. s., ze dne 15. prosince 1998 o zvýšení základního jmění této společnosti (...). [Stěžovatelka] jakožto jediný akcionář společnosti Campell Finance, a.s., provedla zvýšení základního jmění této společnosti (...) vkladem své pohledávky ve výši 74 000 00 Kč (...).

Ode dne 7. listopadu 1999 [stěžovatelka] porušovala ustanovení § 11 [zákona č. 87/1995 Sb.], neboť nedisponovala rezervou likvidních prostředků (...). [Úřad] proto vydal rozhodnutí č. 390/III/99, kterým omezil a zakázal některé činnosti [stěžovatelky]. Vzhledem k tomu, že tímto opatřením nebylo dosaženo nápravy, [Úřad] opakovaně rozhodl o omezení a zákazu těchto činností [stěžovatelky], a to rozhodnutími č. j. 399/III/99 [ze dne 18. listopadu 1999], č. j. 447/III/99 [ze dne 3. prosince 1999], č. j. 576/III/99 [ze dne 16. prosince 1999], č. j. 202/2000/III [ze dne 13. ledna 2000], č. j. 441/2000/III [ze dne 27. ledna 2000], č. j. 749/2000/III [ze dne 10. února 2000], č. 989/2000/III [ze dne 29. února 2000], č. j. 1621/2000/III [ze dne 27. března 2000], č. j. 2476/2000/III [ze dne 27. dubna 2000] a č. j. 2899/2000/III [ze dne 17. května 2000]. (...)

Dne 17. května 2000 [Úřad] obdržel oznámení [stěžovatelky], podle kterého se [stěžovatelka] nachází v platební neschopnosti a porušuje smlouvy o vedení termínovaných účtů, neboť pro nedostatek prostředků nevyplácí vklady ani úroky.

Platební neschopnost [stěžovatelky] je způsobena zejména transakcemi, majícími negativní dopad na vkladatele, v daném případě (...) transakcemi, které se týkají komisionářské smlouvy uzavřené se společností Campell Finance, a. s., na jejímž základě vznikla pohledávka ve výši 74 000 000 Kč (...), poskytnutím půjček v celkové výši 25 000 000 Kč společnosti RZ Commerce, s. r. o., jakož i další výše popsané nedostatky. “

13. Stěžovatelka, která se cítila podstatným způsobem omezena v právu nakládat se svým majetkem, podala odvolání proti tomuto rozhodnutí, jež však bylo dne 1. listopadu 2000 potvrzeno Ministerstvem financí.

14. Mezitím nucený správce dne 7. června 2000 s okamžitým účinkem pozastavil právo členů družstevní záložny nakládat po dobu 120 dnů s jejich vklady.

15. Dne 11. července 2000 podala stěžovatelka ústavní stížnost, kterou doplnila dne 29. srpna 2000 a v níž se domáhala zrušení rozhodnutí Úřadu ze dne 1. června 2000 a ustanovení zákona č. 87/1995 Sb. a dalších předpisů, které považovala za diskriminační. Tato ústavní stížnost byla Ústavním soudem dne 25. října 2000 odmítnuta z důvodu nevyčerpání všech procesních prostředků nápravy, neboť dosud probíhalo řízení před Ministerstvem financí.

¹ Pozn. překl.: Citace ze správních rozhodnutí byly přeloženy z rozsudku Soudu, zatímco citace ze soudních rozhodnutí vycházejí z originálního znění.

16. Dne 24. května 2001 Úřad na základě § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 87/1995 Sb. zakázal stěžovatelce vykonávat značnou část jejích finančních aktivit, a to v období ode dne 27. května do dne 15. září 2001.

17. Rozhodnutím Úřadu ze dne 31. května 2001 byla na základě § 28 odst. 1 písm. e) a § 28 odst. 12 zákona č. 87/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vůči stěžovatelce z důvodu přetrvávající platební neschopnosti opakovaně zavedena nucená správa.

18. Téhož dne podal nucený správce návrh na prohlášení konkursu na majetek stěžovatelky.

19. Dne 31. května 2001 podala stěžovatelka prostřednictvím svého právního zástupce druhou ústavní stížnost, na jejíž titulní straně uvedla, že směřuje proti rozhodnutí Úřadu ze dne 1. června 2000. Na následujících stranách ústavní stížnosti, věnovaných skutkovým okolnostem případu, stěžovatelka uvedla, že proti zmíněnému rozhodnutí podala odvolání k Ministerstvu financí, které jej dne 1. listopadu 2000 zamítlo. K ústavní stížnosti byly přiloženy příslušné dokumenty.

20. Dne 30. července 2001 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost, neboť došel k závěru, že nelze přezkoumat její odůvodněnost. Uvedl, že stěžovatelka ve své ústavní stížnosti napadá pouze rozhodnutí Úřadu ze dne 1. června 2000, třebaže bylo toto rozhodnutí na základě odvolání potvrzeno Ministerstvem financí. S odvoláním na svou judikaturu konstatoval, že ústavní stížností mělo být napadeno rozhodnutí Ministerstva financí; pokud by Ústavní soud rozhodoval pouze ve věci předmětného rozhodnutí Úřadu, zůstalo by rozhodnutí Ministerstva financí nedotčeno, což by bylo v rozporu s principem právní jistoty.

21. Dne 7. září 2001 zamítlo Ministerstvo financí odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Úřadu ze dne 24. května 2001. Téhož dne potvrdilo rozhodnutí Úřadu ze dne 31. května 2001 o opakovaném zavedení nucené správy a v této souvislosti zejména konstatovalo:

„Dne 21. května 2001 obdržel [Úřad] oznámení o tom, že [stěžovatelka] porušuje ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 87/1995 Sb.; od tohoto dne je již stěžovatelka v platební neschopnosti (...) Skutečnost, že [stěžovatelka] vykazuje dlouhodobě špatnou finanční a ekonomickou situaci, vyplynula z auditorských zpráv za rok 2000 ze dne 1. a 16. března 2001, a (...) problémy vůči věřitelům způsobené [platební neschopností stěžovatelky] přetrvávaly od 7. listopadu 1999, kdy [Úřad] rozhodl o zákazu a omezení některých jejích činností (...).

Výše uvedené skutečnosti vedly [Úřad] k opakovanému zavedení nucené správy. Postup [Úřadu] byl v souladu se zákonem č. 87/1995 Sb. (...)

[Stěžovatelka] se nacházela ve špatné finanční a ekonomické situaci již dlouhou dobu před zavedením nucené správy dne 1. června 2000. (...) [Úřad] se proto nemůže spoléhat na orgány [stěžovatelky], byť v nich dojde k personálním změnám, a očekávat, že budou schopny situaci řešit vlastními silami.“

22. Dne 12. září 2001 rozhodl Úřad podle ustanovení § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 87/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o zákazu některých finančních činností stěžovatelky. Dne 12. prosince 2001 Ministerstvo financí toto opatření potvrdilo. Úřad prodloužil platnost tohoto opatření na období ode dne 10. ledna 2002 do dne 13. května 2002.

23. V mezidobí, dne 14. října 2001, podala stěžovatelka proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 7. září 2001, kterým bylo potvrzeno opakované zavedení nucené správy, správní žalobu k Vrchnímu soudu v Praze.

24. Dne 10. ledna 2002 rozhodl Úřad podle ustanovení § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 87/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o zákazu některých finančních činností stěžovatelky.

25. Dne 21. března 2002 zrušil vrchní soud usnesení Krajského obchodního soudu v Brně ze dne 17. dubna 2001, kterým bylo pozastaveno řízení o prohlášení konkursu na majetek stěžovatelky. Dne 17. května 2002 prohlásil krajský obchodní soud konkurs na majetek stěžovatelky a jmenoval správce konkursní podstaty.

26. Mezitím, dne 11. dubna 2002, zrušilo Ministerstvo financí rozhodnutí Úřadu ze dne 10. ledna 2002 a vrátilo mu věc k novému projednání.

27. Dne 1. ledna 2003 byla správní žaloba stěžovatelky postoupena Nejvyššímu správnímu soudu z důvodů věcné příslušnosti vyplývajících z nabytí účinnosti soudního řádu správního. Ve svém usnesení ze dne 9. února 2004 Nejvyšší správní soud v jiné věci² uvedl, že po zavedení nucené správy je oprávněn jednat jménem společnosti pouze nucený správce.

28. Dne 12. října 2004 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, kterému byla správní žaloba stěžovatelky ze dne 14. října 2001 postoupena druhým senátem tohoto soudu, rozhodl, že jednat jménem stěžovatelky byl oprávněn nejen nucený správce, ale i představenstvo a kontrolní komise stěžovatelky. Rozšířený senát zejména konstatoval:

„Zákon č. 87/1995 Sb. (...) neobsahoval výslovně úpravu, kdo je oprávněn jednat za družstevní záložnu při podání žaloby. [Vzhledem k ustanovením použitelným ve věci] je nesporné, že k tomuto jednání je oprávněn nucený správce. Rozšířený senát [však] vzal zřetel na to, že nucený správce obvykle nepřistoupí k podání žaloby proti rozhodnutí o zavedení nucené správy. Ve svých důsledcích by toto omezení jednat za žalobce často vyvolalo protiústavní situaci – odepření soudní ochrany (*denegatio iustitiae*), tedy stav, který by byl v rozporu především s čl. 90 Ústavy (...) a čl. 36 Listiny základních práv a svobod.“

29. Rozsudkem ze dne 9. února 2005 zamítl druhý senát žalobu stěžovatelky a zejména uvedl:

„V prvé řadě se soud zabýval žalobní námitkou, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné (kusé, neodpovídá § 3 správního řádu), když se žalovaný náležitě nevypořádal s tvrzením, uvedeným v odvolání, že [stěžovatelka] provedla personální změny ve svých orgánech a že měla a má dostatek majetku, jehož zpeněžením by bylo možno získat potřebné volné prostředky.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, tento správní orgán personální změny v orgánech [stěžovatelky] a existenci event. „volného“ majetku nevyklučoval. Dospěl však k závěru, že (i přes tyto skutečnosti) je třeba se zřetelem na dlouhodobě špatnou ekonomickou situaci [stěžovatelky] opakovaně zavést nucenou správu (...), přičemž rozhodující je ochrana práv a oprávněných zájmů členů [stěžovatelky]. Nelze tedy dospět k závěru, že z tohoto rozhodnutí není zřejmé, z jakých úvah a závěrů správní orgán vycházel.

(...) Je nesporné, že u [stěžovatelky] byly nedostatky v činnosti zjištěny a že tedy formální podmínky pro zavedení nucené správy byly splněny. To ostatně nepopírá ani [stěžovatelka]. Bylo tedy na posouzení správního orgánu, zda se zřetelem na všechny rozhodné skutečnosti v tomto případě k opakovanému nařízení nucené správy přistoupí či nikoli. Jde tedy, při splnění zákonných podmínek, o volné uvážení správního orgánu. Na soudu je především, aby posoudil, zda toto uvážení vychází z dostatečně zjištěného stavu věci, a dále pak, zda úvahy správního orgánu odpovídají zásadám logiky a jsou v souladu i se smyslem dotyčného zákona (...).

Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí (...) dospěl k závěru, že správní orgány při této správní úvaze nepochybily. Vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, a to nejen z auditorské zprávy, ale i z poznatků, které měl Úřad z předchozí činnosti. Nelze ani vyslovit, že by úvahy obou správních orgánů byly nelogické. Závěr, že je nutno dbát především na ochranu práv a oprávněných zájmů členů [stěžovatelky] plně odpovídá smyslu resp. účelu zákona. “

² Družstevní záložna Pria a ostatní proti České republice, č. 72034/01, 31. červenec 2008.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

30. Podstatná část právních ustanovení a příslušné vnitrostátní judikatury je popsána v rozsudku ve věci *Družstevní záložna Pria a ostatní proti České republice* (č. 72034/01, § 49-73).

Zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem

31. Podle § 8 odst. 1 lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem.

32. Podle § 13 odpovídá stát za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem, přičemž nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda. Náhrada škody zahrnuje podle § 31 odst. 2 náhradu nákladů řízení, které poškozenému vznikly v řízení, v němž došlo k nesprávnému úřednímu postupu, pokud tyto náklady s nesprávným úředním postupem souvisí.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K PŘEDBĚŽNÉ NÁMITCE VLÁDY

33. Vláda především namítá, že stěžovatelé měli vůči státu uplatnit nárok na náhradu škody na základě zákona č. 82/1998 Sb.

34. Stěžovatelé oponují, že tento právní prostředek nápravy se ukázal v obdobných případech, zejména ve výše uvedené věci *družstevní záložny Pria*, jako zcela neúčinný. Nucený správce údajně odmítl statutárním orgánům družstva jakoukoliv formu spolupráce a nebylo přijato žádné rozhodnutí o protiprávnosti uvalení nucené správy.

35. Pokud jde o možnost podat žalobu na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., Soud připomíná, že stěžovatel musí ve smyslu článku 35 odst. 1 Úmluvy využít právní prostředky nápravy, které jsou běžně přístupné a postačují k tomu, aby mu poskytly nápravu porušení, na něž poukazuje. Tyto právní prostředky nápravy musejí existovat s dostatečnou mírou jistoty jak v praxi, tak v teorii; v opačném případě se má za to, že postrádají požadovanou účinnost a přístupnost (*Hartman proti České republice*, č. 53341/99, § 57, ESLP 2003-VIII).

36. Soud se domnívá, že dosti restriktivní podmínky – tak, jak jsou formulovány v § 8 zákona č. 82/1998 Sb. – stanovené pro žalobu na náhradu škody (viz § 31 výše) činí tento právní prostředek nápravy neúčinným. Zejména tehdy, když nebylo dotčené rozhodnutí pro nezákonnost příslušným orgánem zrušeno nebo změněno, nemá žaloba na náhradu škody šanci na úspěch.

37. Soud rovněž poznamenává, že žalobu na náhradu škody lze podat také na základě ustanovení § 13 zákona č. 82/1998 Sb. a požadovat náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem spočívajícím v porušení povinnosti učinit úkon. Soud nicméně považuje za nepřilíš přesvědčivé tvrzení, dle něhož by měl být tento právní prostředek nápravy účinný,

a to s ohledem na skutečnost, že podle uvedené vnitrostátní právní normy musí dotčená osoba prokázat, že jí jednáním státního orgánu byla způsobena škoda.

Za těchto okolností je třeba námitku vlády odmítnout.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 1 PROTOKOLU Č. 1 VE VZTAHU KE STĚŽOVATELCE

38. Stěžovatelka tvrdí, že byl porušen článek 1 Protokolu č. 1, který zní:

„Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.

Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravitily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut.“

A. Tvrzení účastníků řízení

1. Stěžovatelka

39. Stěžovatelka tvrdí, že k uvalení nucené správy došlo v okamžiku, kdy se nijak nepotýkala s platební neschopností, což platilo až do dne 7. listopadu 1999, kdy jí Úřad zakázal výkon některých činností. Podle stěžovatelky nebyla zákonná kritéria pro zavedení nucené správy splněna. V období ode dne 22. září 1998 do dne 7. listopadu 1999, kdy měly být její činnosti v rozporu se zákonem č. 87/1995 Sb., totiž Úřad neprovedl kontrolu podle ustanovení § 27 uvedeného zákona. Při poslední takové kontrole, která proběhla dne 30. června 1998, bylo konstatováno, že k dodržování předmětu činnosti stěžovatelky nejsou žádné připomínky. Úřad ostatně připustil, že mezi dnem 8. listopadu 1999 a dnem 30. března 2000 žádná kontrola také uskutečněna nebyla; ke dni 1. června 2000 nebyl vůbec proveden audit.

40. V okamžiku, kdy došlo k uvalení nucené správy na její majetek, disponovala stěžovatelka vklady svých členů v celkové výši 1 744 000 000 Kč (68 460 100 €), což znamenalo 16,12 % všech vkladů spořitelních a úvěrních družstev. Rozhodnutí o zavedení nucené správy tedy nebylo odůvodněné, neboť stěžovatelka nepředstavovala pro sektor spořitelních a úvěrních družstev reálné nebezpečí.

41. Stěžovatelka rovněž popírá, že by toto opatření mělo za cíl ochranu majetkových zájmů jejích členů. Tím, že jí Úřad zakázal vykonávat její činnosti, včetně nakládání s vklady členů družstva (v době od února do května 2000), zamezil jejímu fungování a dovedl ji k nucené správě.

42. Stěžovatelka je přesvědčena, že uvalení nucené správy nemělo zákonnou oporu a že tu v každém případě nebyl obecný zájem, veřejný zájem ani legitimní cíl, který by nucenou správu odůvodňoval; zásah do jejích práv nebyl v žádném případě přiměřený sledovanému cíli. Navíc byla dle stěžovatelky její možnost obrany omezená, neboť od okamžiku uvalení nucené správy již neměla přístup k příslušným dokumentům, které podléhaly dohledu nuceného správce. Konečně právní prostředek nápravy před správním soudem nebyl do dne 31. prosince 2002 účinný, protože soudy nedisponovaly úplnou přezkumnou pravomocí.

43. Co se týče rozhodnutí ze dne 7. června 2000, kterým nucený správce rozhodl o dočasném pozastavení práva členů stěžovatelky nakládat s jejich vklady, nebyl dle stěžovatelky dostupný žádný právní prostředek nápravy. Navíc se chtěl Úřad vyhnout uplatnění právních prostředků nápravy prostřednictvím nuceného správce, neboť proti jeho

rozhodnutí nebylo přípustné odvolání, zatímco pokud by takové rozhodnutí vydal Úřad, bylo by možné proti němu uplatnit opravný prostředek u příslušného ministerstva.

2. Vláda

44. Vláda připouští, že uvalení nucené správy představuje zásah do práv stěžovatelky s ohledem na článek 1 Protokolu č. 1. Vláda se ztotožňuje s argumenty Úřadu, které uvedl ve svých rozhodnutích ze dne 1. června 2000 a 31. května 2001, jakož i s argumenty Ministerstva financí uvedenými v jeho rozhodnutích ze dne 1. listopadu 2000 a 7. září 2001. Opatření přijatá Úřadem byla v souladu se zákonem, neboť v činnostech stěžovatelky, která se stala platebně neschopnou v důsledku opakovaných a závažných porušení zákona č. 87/1995 Sb., byly zjištěny podstatné nedostatky. Vzhledem k tomu, že předchozí opatření nevedla k nápravě situace, bylo zavedení nucené správy nezbytné pro stabilizaci finanční situace stěžovatelky, pro ochranu práv jejích členů, jakož i pro ochranu stability sektoru.

45. Opakované zavedení nucení správy sledovalo obecný zájem, a to stabilizaci celostátního systému pojištění vkladů spořitelních a úvěrních družstev. Podle vlády byl dodržen rozumný poměr přiměřenosti mezi sledovanými cíli a použitými prostředky. Stěžovatelka ostatně nebyla nucena nést „mimořádnou a přílišnou zátěž“.

B. Hodnocení Soudu

46. Soud především připomíná svou ustálenou judikaturu týkající se dané problematiky, kterou shrnul ve věci *Družstevní záložna Pria a ostatní proti České republice* (rozsudek cit. výše, § 86-89).

47. Soud – s odvoláním na své obecné úvahy, týkající se uvalení nucené správy a zejména podmínek, za nichž lze omezit přístup k obchodním a účetním dokumentům dotčeného subjektu, které uvedl v téže věci (rozsudek cit. výše, § 89- 91) a jež aplikuje na projednávanou věc – konstatuje, že pro účely přezkoumání rozhodnutí o zavedení nucené správy ze dne 1. června 2000 nebyla žádná z výše uvedených podmínek týkajících se přístupu stěžovatelky k příslušným dokumentům splněna (viz § 11 výše).

48. Soud navíc poznamenává, že v předmětném období byl právní režim soudních opravných prostředků proti správním rozhodnutím neslučitelný s požadavky článku 1 Protokolu č. 1. Na jednu stranu nebylo možné před reformou soudního přezkumu správních rozhodnutí, tedy do dne 31. prosince 2002, dosáhnout přezkumu skutkové, ale pouze právní stránky věci, přičemž posouzení skutkových okolností bylo v projednávané věci zásadní. Na druhou stranu novela zákona č. 87/1995 Sb., která nabyla účinnosti dne 1. května 2000, tak, jak byla vykládána do dne 12. října 2004, zbavovala statutární orgány oprávnění podat u soudu žalobu proti rozhodnutí ministerstva s tím, že takové oprávnění je vyhrazeno nucenému správci. Z toho vyplývá, že stěžovatelka byla zbavena jakékoliv možnosti platně se bránit proti výše uvedenému rozhodnutí. Ústavní stížnost, kterou sice stěžovatelka podala, nemohla takovou situaci zhojit, neboť Ústavní soud vykonává pouze subsidiární roli, omezenou na přezkum ústavnosti takového rozhodnutí. Navíc Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 30. července 2001 ústavní stížnost stěžovatelky odmítl z přehnaně formalistických důvodů, se kterými Soud vyjádřil nesouhlas ve věci *Bulena proti České republice* (č. 57567/00, 20. dubna 2004) (viz § 20 výše). Za takových okolností byla stěžovatelka zbavena procesních záruk, které by jí zajišťovaly přiměřenou možnost účinně napadnout rozhodnutí o zavedení nucené správy.

49. Pokud jde o rozhodnutí ze dne 31. května 2001, ze spisu nevyplývá, že by se situace, pokud jde o přístup k finančním a účetním dokumentům, jakýmkoliv způsobem

změnila (viz § 19 výše). Vláda se přitom k této konkrétní otázce nevyjádřila. Závěr Soudu týkající se rozhodnutí ze dne 1. června 2000 se tak uplatní *mutatis mutandis* na rozhodnutí o opakovaném zavedení nucené správy. Třebaže je pravdou, že Nejvyšší správní soud uznal svou pravomoc ve věci rozhodnout a navíc byl s ohledem na to, že nabyla účinnosti reforma soudního přezkumu správních rozhodnutí, povinen věc přezkoumat po skutkové i právní stránce, a disponoval tak úplnou přezkumnou pravomocí požadovanou článkem 1 Protokolu č. 1, je Soud přesto toho názoru, že se Nejvyšší správní soud v projednávané věci omezil na čistě formální přezkum zákonnosti. Nejvyšší správní soud totiž ve svém rozhodnutí uznal podstatný prostor pro volné uvážení ministerstva, pokud jde o skutkové okolnosti, a pouze konstatoval, že ministerstvo meze takového uvážení nepřekročilo a že vyšlo z logických úvah. Z toho vyplývá, že Nejvyšší správní soud nepřistoupil ke skutečnému meritornímu posouzení rozhodnutí o prodloužení nucené správy. Tato úvaha není nicméně určující, neboť stěžovatelce bylo zabráněno v přístupu k finančním a účetním dokumentům a v důsledku toho i k účinné obraně, takže by měl případný přezkum skutkových okolností Nejvyšším správním soudem pouze iluzorní význam.

50. Je pravdou, že v tak citlivé ekonomické oblasti, jakou je stabilita finančního trhu, požívají smluvní státy velkou míru volného uvážení a že v určitých situacích – obzvláště v kontextu takové krize družstevních záložen, jaké v té době čelila Česká republika – může být nezbytné, aby stát zasáhl a zabránil vzniku nenapravitelné škody družstevní záložně, jejím vkladatelům a jiným věřitelům nebo družstevním záložnám a finančnímu systému jako celku. Nicméně pokud by tento prostor pro uvážení byl neomezený, stala by se práva zakotvená v článku 1 Protokolu č. 1 iluzorními. Proto je třeba jej vykládat tak, aby zaručoval jednotlivcům zachování podstaty jejich práv (*Družstevní záložna Pria a ostatní proti České republice*, rozsudek cit. výše, § 93).

51. Při použití této zásady na projednávanou věc má Soud za to, že převzetí kontroly nad stěžovatelkou nuceným správcem by mohlo být samo o sobě nahlíženo jako slučitelné s tímto prostorem pro volné uvážení, neboť stěžovatelka neprokázala, že podezření státních orgánů, že její finanční situace vyžaduje nucenou správu, bylo nepřiměřené.

52. Avšak jak již Soud uvedl, byl stěžovatelce odmítnut přístup k obchodní dokumentaci, čímž byla zbavena možnosti napadnout takové odmítnutí u soudu. Vzhledem k tomu, že stát plně kontroloval činnost stěžovatelky, což značně minimalizovalo rizika, která odůvodňovala zavedení nucené správy, má Soud za to, že vláda neposkytla žádný argument odůvodňující odepření přístupu k dokumentaci, a domnívá se, že neexistuje žádný právoplatný důvod, který by mohl stát zprostit jeho povinnosti poskytnout stěžovatelce přiměřenou možnost přístupu k její dokumentaci nebo možnost napadnout odmítnutí přístupu k dokumentaci u soudu.

53. Pokud jde o rozhodnutí ze dne 7. června 2000, kterým nucený správce s okamžitým účinkem pozastavil právo členů stěžovatelky nakládat s jejich vklady po dobu 120 dní (viz § 14 výše), Soud poznamenává, že vláda nezpochybnila tvrzení stěžovatelky o tom, že nebyl dostupný žádný opravný prostředek ve správním nebo soudním řízení.

54. S ohledem na výše uvedené Soud uzavírá, že zásah do stěžovatelčiných majetkových práv, ke kterému došlo rozhodnutími ze dne 1. června 2000, 7. června 2000 a 31. května 2001, nebyl doprovázen dostatečnými zárukami proti svévoli, a nebyl tudíž zákonný ve smyslu článku 1 Protokolu č. 1 (*H. L. proti Spojenému království*, č. 45508/99, § 124, ESLP 2004-IX). Vzhledem k tomuto závěru se jeví jako nadbytečné zjišťovat, zda byly splněny ostatní požadavky tohoto ustanovení (*Iatridis*, cit. výše, § 62). Proto Soud, třebaže má jisté pochybnosti o tom, zda byly v projednávané věci splněny všechny zákonné podmínky

pro zavedení nucené správy, a to zejména proto, že před přijetím rozhodnutí o zavedení nucené správy ze dne 1. června 2000 ani v období ode dne 22. září 1998 do dne 7. listopadu 1999 nebo ode dne 8. listopadu 1999 do dne 30. března 2000 nebyla provedena žádná kontrola, nepovažuje za nutné, aby se k této otázce vyjádřil ani aby se vyjádřil k tomu, zda byla při tomto zásahu do majetkových práv zachována rovnováha mezi právy stěžovatelky a zájmy společnosti.

55. Článek 1 Protokolu č. 1 proto byl porušen.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 1 PROTOKOLU Č. 1 VE VZTAHU KE ČTYŘEM JEDNOTLIVÝM STĚŽOVATELŮM

A. Tvrzení účastníků řízení

1. Stěžovatelé

56. Jak bylo uvedeno výše, vydal Úřad po dni 1. června 2000 několik rozhodnutí o zákazu nebo omezení činností stěžovatelky, která znamenala i zákaz nakládání jednotlivých stěžovatelů s jejich prostředky, neboť Úřad stěžovatelce zakázal provádět jakékoliv nové vklady nebo výběry. Stěžovatelé se domnívají, že se jejich vlastnické právo odlišovalo od vlastnického práva stěžovatelky. Tvrdí, že zásahem do jejich práva nakládat se svými vklady došlo ve vztahu ke stěžovatelům k porušení článku 1 Protokolu č. 1.

57. Stěžovatelé rovněž namítají neexistenci účinného právního prostředku nápravy a skutečnost, že měli k informacím a případným důkazům přístup pouze prostřednictvím kontrolního orgánu stěžovatelky.

2. Vláda

58. Vláda opakovaně zdůrazňuje, že v projednávané věci nebyla splněna kritéria přijatelnosti *ratione personae*, které Soud stanovil ve věci *Agrotexim*, neboť jednotlivé stěžovatele nelze považovat za oběti porušení Úmluvy. Dále uvádí, že nelze odhlédnout od autonomní právní subjektivity stěžovatelky a z toho vyplývající oddělenosti majetku družstevní záložny a majetku jejích členů.

B. Hodnocení Soudu

59. Soud se zabýval obdobnou námitkou ve věci *Družstevní záložna Pria a ostatní proti České republice* a prohlásil ji za zjevně neopodstatněnou (rozsudek cit. výše, § 99 – 101).

60. Soud připomíná, že článek 35 odst. 4 Úmluvy *in fine* mu umožňuje zamítnout stížnost považovanou za nepřijatelnou „v kterémkoli stadiu řízení“, a proto může i při projednávání odůvodněnosti stížnosti přehodnotit rozhodnutí o její přijatelnosti, dospěje-li k závěru, že by měla být pro některý z důvodů vyjmenovaných v prvních třech odstavcích článku 35 Úmluvy prohlášena za nepřijatelnou (viz, *mutatis mutandis*, *Blečić proti Chorvatsku* [velký senát], č. 59532/00, ESLP 2006-III). Vzhledem k výše uvedenému Soud přijímá předběžnou námitku vlády a prohlašuje tuto část stížnosti za neslučitelnou *ratione personae* s ustanoveními Úmluvy ve smyslu článku 35 odst. 3 a zamítá ji podle článku 35 odst. 4 Úmluvy.

III. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

61. Stěžovatelka mimo jiné tvrdí, že český právní řád neposkytuje účinný právní prostředek nápravy, který by umožňoval bránit se proti rozhodnutí o zavedení nucené správy, jež bylo přijato vnitrostátním správním orgánem, a že Ústavní soud odmítl její dvě ústavní stížnosti, aniž se zabýval jejich odůvodněností. V této souvislosti se dovolává článku 6 odst. 1 Úmluvy, který stanoví:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě (...) a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem (...)“

A. Tvrzení účastníků řízení

1. Stěžovatelka

62. Stěžovatelka tvrdí, že český právní řád neposkytoval přede dnem 1. ledna 2003 účinný právní prostředek nápravy ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy. Rovněž uvádí, že podle českého práva správce podstaty, který po prohlášení konkursu nahrazuje stěžovatelku, nejedná jménem stěžovatelky, ale svým vlastním jménem. Pokud došlo k prohlášení konkursu, nemá již stěžovatelka možnost činnost správce podstaty ovlivnit.

2. Vláda

63. Vláda připouští, že do dne 31. prosince 2002 právní úprava soudního řízení správního neumožňovala, aby byla správní rozhodnutí přezkoumána soudy s úplnou přezkumnou pravomocí. Tato situace se změnila dne 1. ledna 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

B. Hodnocení Soudu

64. Soud nejprve odkazuje na svou ustálenou judikaturu pro takové případy, kterou shrnul ve věci *Družstevní záložna Pria a ostatní proti České republice* (rozsudek cit. výše, § 107).

65. Soud k projednávané věci poznamenává, že české správní soudy nedisponovaly do dne 31. prosince 2002 úplnou přezkumnou pravomocí a že jimi vykonávanou kontrolu omezovala část pátá občanského správního řádu na přezkum zákonnosti v užším smyslu. Rovněž uvádí, že Ústavní soud v roce 2001 prohlásil použití těchto ustanovení správními soudy za rozporné s článkem 6 odst. 1 Úmluvy. Nový soudní řád správní, který zavedl úplný přezkum správních rozhodnutí z hlediska zákonnosti i věcné správnosti, nabyl účinnosti dne 1. ledna 2003. V projednávané věci bylo podle těchto změněných pravidel přezkoumáno pouze rozhodnutí o prodloužení nucené správy. Soud ostatně konstatoval, že Nejvyšší správní soud neprovedl dostatečný přezkum, neboť pouze potvrdil postup Ministerstva financí.

66. Dále, co se týče rozhodnutí o zavedení nucené správy ze dne 1. června 2000, Soud uvedl, že statutární orgány stěžovatelky nebyly podle v té době platné právní úpravy oprávněny podat opravný prostředek proti předmětnému rozhodnutí, které bylo na základě odvolání potvrzeno Ministerstvem financí. Z výše uvedených důvodů přitom nelze směřovat roli Ministerstva financí s rolí nezávislého a nestranného soudu. Ústavní stížnost byla navíc dne 30. července 2001 odmítnuta přehnaně formalistickým způsobem. I kdyby tedy nebyl býval přístup k soudu zamezen z důvodů předestřených výše, byl by od počátku iluzorním, neboť stěžovatelka neměla volný přístup k finanční a účetní dokumentaci (viz § 66 výše).

67. Z toho vyplývá, že stěžovatelka byla zbavena práva na soud v rozporu s článkem 6 odst. 1 Úmluvy.

IV. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 13 ÚMLUVY

68. Stěžovatelka tvrdí, že její argumenty uplatněné na poli článku 6 odst. 1 Úmluvy znamenají rovněž porušení článku 13 Úmluvy, který stanoví:

„Každý, jehož práva a svobody přiznané (...) Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.“

69. Soud uvádí, že námitky vznesené stěžovatelkou z hlediska článku 13 se shodují s těmi, kterými se Soud zabýval z hlediska článku 1 Protokolu č. 1 Úmluvy a článku 6 Úmluvy. Proto není třeba zabývat se touto částí stížnosti odděleně.

V. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

70. Podle článku 41 Úmluvy,

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

71. Stěžovatelka se domnívá, že jí zavedením nucené správy byla způsobena škoda. Především došlo k omezení její obchodní činnosti, nucená správa vedla ke konkursu, byly zmrazeny vklady a platby a v důsledku toho si nemohli její členové vybírat své vklady. Podle znaleckého posudku ze dne 5. dubna 2006 dosahuje škoda výše 1 059 030 000 Kč (37 139 400 €). Tato částka odpovídá situaci stěžovatelky před zavedením nucené správy.

72. Vláda tvrdí, že požadavek na spravedlivé zadostiučinění z důvodu porušení článku 1 Protokolu č. 1 není opodstatněný, neboť nucenou správou škoda způsobena nebyla. Domnívá se, že toto opatření zabránilo dalšímu zhoršení ekonomické situace stěžovatelky a umožnilo ochranu vkladů jejích jednotlivých členů. Podle vlády stěžovatelka blíže neuvádí, jaké „negativní finanční důsledky“ namítá. I kdyby se prokázalo, že se ekonomická situace stěžovatelky během nucené správy zhoršila, bylo by nemožné spekulovat o tom, jaká by byla její situace, pokud by k zavedení nucené správy nedošlo. Vláda mimoto kritizuje způsob, jakým znalec určil výši škody, která má být stěžovatelce přiznána, a to zejména z důvodu, že nepoužil odpovídající finanční informace, ale pouze informace, které byly dostupné.

73. Vláda rovněž popírá jakýkoliv příčinný vztah mezi případným porušením článku 6 odst. 1 a článku 13 Úmluvy a možným zhoršením ekonomické situace stěžovatelky během nucené správy. I kdyby bylo tvrzené zhoršení situace před Soudem prokázáno, bylo by každopádně nemožné určit, jaký by byl výsledek řízení, pokud by stěžovatelka mohla svá tvrzení uplatnit před soudem splňujícím kritéria článku 6 odst. 1 a článku 13.

74. Za tohoto stavu má Soud za to, že o otázce náhrady hmotné škody a/nebo nemajetkové újmy prozatím nelze rozhodnout. Posouzení této otázky proto odkládá a následující postup stanoví s ohledem na možnost, že vláda a stěžovatelka dosáhnou dohody (článek 75 odst. 1 Jednacího řádu Soudu), a s ohledem na veškerá opatření individuální či obecné povahy. Soud tedy projednání této otázky odročuje.

B. Náklady řízení

75. Stěžovatelka dále požaduje 119 000 Kč (4 225 €) jako náhradu vynaložených nákladů řízení a právního zastoupení.

76. Vláda se domnívá, že faktury předložené stěžovatelkou neprokazují, že byly tyto náklady skutečně vynaloženy.

77. Soud projednání této otázky rovněž odročuje.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *rozhoduje*, že ve vztahu ke stěžovatelce došlo k porušení článku 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě;
2. *přijímá* námitku vlády týkající se neslučitelnosti *ratione personae* a *prohlašuje* za nepřijatelnou námitku jednotlivých stěžovatelů podanou na poli článku 1 Protokolu č. 1;
3. *rozhoduje*, že ve vztahu ke stěžovatelce došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
4. *rozhoduje*, že není nutné zabývat se námitkami stěžovatelky z hlediska článku 13 Úmluvy odděleně;
5. *rozhoduje*, že pokud jde o přiznání náhrady hmotné škody a nemajetkové újmy vyplývající z porušení konstatovaných v projednávané věci nebo náhrady nákladů řízení stěžovatelce, prozatím nelze rozhodnout o otázce použití článku 41,
a proto
 - a) její projednání odkládá;
 - b) vyzývá vládu České republiky a stěžovatelku, aby do tří měsíců od písemného oznámení tohoto rozsudku předložily písemné stanovisko k této otázce a zejména aby Soud seznámily s případně uzavřenou dohodou;
 - c) odkládá další postup ve věci a pověřuje předsedu senátu, aby jej v případě potřeby stanovil.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 9. prosince 2010 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Claudia Westerdiek
tajemnice

Peer Lorenzen
předseda